

Torlódó távlatok

A hegyderékon álltam. Lenn a mélyben,
mint pattanó bimbó kinyílt a táj,
zölden tüzelt az égbenyúló tenger,
a partokon szétporzott a dagály.

A hullámokkal szinte versenyezve
torlódtak föl szigetek és hegyek,
a dalmát nap ezüstre verte testük,
amely a kéklő égbe reszketett.

A táj, mint forró férfikor kitárta
száz záruló és nyíló távlatát,
s a zengő képet fönn az égi boltív,
mint múlt idők vaskapcsa fogta át.

Keleti Újság, 1939. november 20.

Versfordítások

Todor Manojlovićs

Este

(Száva Sumánovićs festményéhez)

Az alkony leitatja, magába olvasztja
a nappal vidám színeit,
a hűvös szürke alkonyatot.
Határtalan mindenség éterje
szürkül, sápad fölöttünk,
eláraszt minket, eltemet
a sötét forró talajba,
amelyben meleg színek
és az elmúlt napok szikrái rejtőznek el.

Kialszik a föld, a nagy meleg tűzhely,
lakomáink vidám színhelye.
Elfeküdtünk a tűzhely körül
búsan, lehullottan, magunkba mélyedve.
Óh, részegítő volt ez a nappal
ölelkezéssel és dallal teljes
és a nap forrón, tüzesen
felcsókolta vállunkat, mellünket.

A nap, ez az égető pirosság
még kisugárzik a testünkéből.

Belőlünk sugárzik még a nap
kiárad tüzes, égő pírja
belőlünk, a Nagy Heliosz
utolsó gladiátoraiból
összetört, lebirkózott gladiátoraiból,
de akik tüzes és kemény vállunkkal
még mindig nekifeszülünk
a hideg és sűrke alkonyatnak,
amely ólmosan
a föld bágyadt mellére hull.

Szilárd és hű vállunkon mi hordjuk
a síró alkony
minden sínylődő bánatát.
Mi, akik az esték
megbékélt Karyatidjai vagyunk
de akik Karyatidjai és fényhordozói
leszünk
a holnap újra feltörő szűz hajnalnak is.

Bácsmegyei Napló, 1926. július 4.